

Ishigami forlod som sædvanlig sin lejlighed klokken fem minutter over halv otte. Selvom det var marts måned, var vinden stadig ret kold. Han trak skuldrene op om ørerne, begravede hagen i halstørklædet og traskede af sted. Før han gik ud på gaden, kastede han et hurtigt blik hen mod cykelstativerne. Der stod op til flere cykler, men den grønne cykel var der ikke.

Han gik tyve meter mod syd og kom ud til den større vej Shinohashi-dori. Hvis han fortsatte til venstre mod øst, kom han til Edogawa-distriktet, og fulgte han vejen vestpå, endte han ved Nihonbashi, hvor broen Shinohashi krydsede Sumida-floden.

Den korteste vej til Ishigamis arbejdsplads var stik syd. Efter et par hundrede meter kom man til Kiyosumi-parken. Det private gymnasium, hvor han arbejdede som matematiklærer, lå lige ved parken.

Ishigami så lyssignalet foran sig skifte til rødt og drejede så til højre. Han gik hen mod Shinohashi-broen. En stærk modvind fik hans frakke til at flagre, så han stak hænderne i lommen og gik let foroverbøjet.

Det tunge skydække spejlede sig i Sumida-floden og fik den til at se mere plumret ud end ellers. En lille båd var langsomt på vej op ad floden. Ishigami betragtede den, mens han gik over broen.

Ovre på den anden side gik han ned ad en lille trappe. Han fortsatte ind under broen og hen langs floden. Der var anlagt en promenade på begge sider af vandet. Den var blevet lavet, så børnefamilier og kærestepar kunne gå tur langs floden, men selv i weekenden var der sjældent særlig mange mennesker mellem Kiyosubashi- og Shinohashi-broerne. Og det forstod man godt, så snart man kom derned. Her boede nemlig en masse hjemløse i skure lavet af blå presenninger. De havde sikkert valgt at slå sig ned her, fordi motorvejen henover beskyttede mod regn og blæst. Hans teori blev bekræftet af, at der ikke var ét eneste blåt skur på den anden side af floden. For de hjemløse var det selvfølgelig også en fordel at holde sammen og skabe deres eget samfund.

Ishigami fortsatte upåvirket forbi de hjemløses blå presenningeboliger. De var ikke meget højere end en gennemsnitlig person, og nogle af dem gik ham kun til hoften. Faktisk lignede det mere kasser end skure, men hvis man bare skulle sove i dem, behøvede man nok heller ikke meget mere. I nærheden af skurene hang der tørresnore, så selv her havde man en form for dagligdag.

Henne ved flodbredden lænede en mand sig op ad rækværket, mens han børstede tænder. Ham så Ishigami tit. Han var over tres og havde hvide stænk i det lange hår, der var bundet op i en hestehale. Han har vist opgivet at få et arbejde, tænkte Ishigami. Hvis han var ude efter ufaglært arbejde, ville han jo ikke stå der og glane, eftersom jobformidlingen foregik tidligt om morgenen. Men det var heller ikke realistisk for ham at finde et fast job. Selv hvis han blev indkaldt til en jobsamtale, ville han ikke kunne møde op med langt hår, og i hans alder var chancen for at blive indkaldt til samtale også nærmest lig nul.

Ved siden af et af skurene sad en anden mand og maste en masse tomme dåser flade. Ishigami havde set ham gøre det

et par gange før og havde i al hemmelighed døbt ham Dåsemanden. Dåsemanden var et sted først i halvtredserne. Han havde alle de mest nødvendige ejendele og sågar en cykel. Den var vel uundværlig, når han var ude at samle dåser ind. Hans skur lå i udkanten af de andres, men samtidig længere inde under motorvejen, så det var nok en eftertragtet plads. Han må have været en af de første, der valgte at slå sig ned der, tænkte Ishigami.

Lidt væk fra de blå skure sad der en mand alene på en bænk. Hans frakke, der sikkert havde været beige engang, var nu så snavset, at den nærmest var grå. Under frakken var han iført jakke og hvid skjorte. Ishigami gættede på, at han havde et slips i lommen. Ishigami kaldte ham for Ingeniøren, fordi han en dag havde set ham sidde og læse i nogle tekniske fagblade. Han var kortklippet og nybarberet, så han havde nok ikke opgivet håbet om at finde arbejde endnu. Han skulle sikkert hen på jobcenteret lidt senere. Han finder bare ikke noget job foreløbig, tænkte Ishigami. Så skal han i hvert fald først skille sig af med sin stolthed. Det var omkring ti dage siden, at Ishigami så Ingeniøren første gang. Han har vist ikke vænnet sig til sit nye liv endnu og forsøger at holde afstand til de andre, der bor under de blå presenninger, tænkte Ishigami. Han er først ved at finde ud af, hvordan man lever som hjemløs.

Ishigami fortsatte hen langs Sumida-floden. Da han nærmede sig Kiyosubashi-broen, mødte han en gammel dame, der gik tur med sine tre hunde. Det var tre miniature-gravhunde med hvert sit Halsbånd i henholdsvis rødt, blåt, og pink. Da Ishigami kom tættere på, lagde hun også mærke til ham. Hun smilede og nikkede kort. Ishigami nikkede tilbage.

“Godmorgen,” hilste han.

“Godmorgen. Det er koldt i dag.”

“Ja, meget,” sagde han og rynkede brynene.

Han fortsatte, og da de passerede hinanden, sagde hun: "Pas på dig selv og hav en god dag."

"Tak," svarede han og nikkede dybt.

Han havde engang set hende komme med en plastikpose fra en døgnkiosk. Det så ud, som om der var sandwich i posen. Det er sikkert hendes morgenmad, tænkte Ishigami og gik derfor ud fra, at hun boede alene. Hun måtte bo i nærheden, for hun havde sandaler på, og man kan ikke køre bil i sandaler. Hun havde nok mistet sin mand og boede alene sammen med sine tre hunde i en nærliggende ejerlejlighed. Lejligheden var sikkert forholdsvis stor, siden hun havde plads til at have tre hunde. Og netop fordi hun havde de tre hunde, kunne hun ikke flytte til noget mindre. Det kunne godt være, at lånet i lejligheden var betalt, men der var stadig udgifter til ejerforeningen, som skulle betales, så hun måtte spare, hvor hun kunne. Hun havde i hvert fald ikke været hos frisøren hele vinteren, og hun fik heller ikke farvet sit hår.

Ishigami gik op ad trappen ved Kiyosubashi-broen. For at komme hen til gymnasiet, skulle han over broen, men han fortsatte i stedet i modsat retning, væk fra broen.

På fortovet stod der et skilt med navnet 'Benten Bento'. Det var en lille butik, der solgte madpakker. Ishigami skubbede glasskydedøren til side.

"Godmorgen, hvad skulle det være?" lød en velkendt stemme, der altid gjorde hans dag lidt bedre. På den anden side af disken stod Yasuko Hanaoka iført hvidt forklæde og smilede.

Der var ikke andre kunder i butikken, og det gjorde ham anspændt.

"Øh, en dagens madpakke, tak."

"En dagens madpakke, så gerne."

Det lød muntert, men Ishigami vidste ikke, om hun smilede, for han turde ikke kigge op og havde bare travlt med at

stirre ned i sin pung. De var jo naboer, så han burde have et eller andet at sige til hende ud over at bestille sin madpakke, men han kunne slet ikke komme på noget.

Da han betalte, fik han endelig fremstammet: "Det er koldt i dag, hvad?" Hans mumlen blev dog overdøvet af larmen fra skydedøren, da en anden kunde trådte ind, og Yasuko rettede sin opmærksomhed mod den nyankomne.

Ishigami forlod forretningen med madpakken i hånden og fortsatte denne gang hen til Kiyosubashi-broen. Den eneste grund til, at han var gået en omvej, var den lille madpakkebutik.

Når myldretiden var slut, indfandt roen sig i Benten Bento. Det betød nu bare, at der ikke kom så mange kunder i butikken. Til gengæld begyndte forberedelserne til frokost ude bagved. Der skulle laves madpakker, som skulle leveres inden klokken tolv til de mange firmaer, de havde faste aftaler med. Når der ikke var kunder, hjalp Yasuko til i køkkenet.

Hvis man talte Yasuko med, var de fire i Benten Bento. Ejeren, Yonezawa, stod for madlavningen sammen med sin kone, Sayoko. Kaneko, der arbejdede på deltid, stod for udbringning, og Yasuko tog sig for det meste af kunderne i butikken.

Før Yasuko begyndte i Benten Bento, arbejdede hun på en bar i Kinshicho, hvor Yonezawa havde været stamkunde. Yasuko fandt først ud af, at han var gift med barens mamasan, Sayoko, da hun sagde op. Det var Sayoko selv, der fortalte hende det.

"Tænk, at en bar-mutter pludselig skal være medarbejdende ægtefælle i en madpakkebutik. Jeg fatter det ikke," lød det fra barens sladderelskende kunder. Ifølge Sayoko selv havde det længe været deres drøm at drive en lille butik. Hun havde udelukkende arbejdet i baren for at spare op til det.

Efter de havde åbnet Benten Bento, tog Yasuko af og til hen for at se, hvordan det gik. Det så ud til at køre på skinner. Omkring et år efter den officielle åbning spurgte de hende, om hun kunne tænke sig at hjælpe til i butikken. Der var simpelthen for meget at lave til, at de to kunne klare det alene.

“Og du kan jo ikke blive ved med at arbejde i den branche, Yasuko. Misato er snart så gammel, at hun begynder at skamme sig over, at hendes mor er hostess,” sagde Sayoko og tilføjede så, at det selvfølgelig også ville være en stor hjælp for dem.

Misato var Yasukos eneste datter, og hun havde ingen far. Yasuko var blevet skilt for fem år siden. Hun behøvede ikke Sayoko til at fortælle sig, at hun ikke kunne blive ved på den måde. Selv hvis man tog Misato ud af ligningen, var det tvivlsomt, at en kvinde i hendes alder kunne fortsætte som hostess ret meget længere.

Det tog hende kun en dag at beslutte sig. Baren forsøgte heller ikke at holde på hende. Det var da godt for dig, var det eneste, de sagde. De var åbenbart også begyndt at tænke på, hvornår en aldrende hostess som hende skulle videre i livet.

Da Misato skulle i mellemskolen, var de flyttet hen i deres nuværende lejlighed, fordi den tidligere lejlighed lå alt for langt væk fra Benten Bento. I modsætning til før skulle Yasuko møde tidligt om morgenen. Hun stod op klokken seks hver morgen, og klokken halv syv kørte hun af sted på sin cykel. Den grønne cykel.

“Kom ham gymnasielæreren også i morges?” spurgte Sayoko, da de havde pause.

“Ja, han kommer hver dag,” svarede Yasuko, hvilket fik Sayoko til at sende Yonezawa et smørret grin.

“Ej, hvad skal det der betyde?”

“Altså, det er ikke ment på den måde. I går snakkede vi bare om, at han vist er lun på dig, ham læreren.”

“Hvad?!” Yasuko, der sad med en tekop i hånden, lænede sig overrasket tilbage.

“Du havde jo fri i går, ikke? Der kom han ikke. Han kommer hver dag undtagen på dine fridage. Er det ikke lidt pudsigt?”

“Det er sikkert bare et tilfælde.”

“Det er jeg nu ikke så sikker på.” Sayoko kiggede over på sin mand for at få opbakning.

Yonezawa nikkede og smilede.

“Ifølge min mand har det altid været sådan. Når du ikke er her, kommer gymnasielæreren heller ikke. Han har længe haft en mistanke om det, men i går blev mistanken bekræftet.”

“Men hvis man ser bort fra mine faste feriedage, er det jo helt tilfældigt, hvornår jeg holder fri.”

“Det gør det bare endnu mere mistænkeligt. Han er din nabo, ikke? Måske holder han øje med, om du tager af sted om morgenen, så han ved, om du holder fri eller ej.”

“Ej, men ... Jeg er aldrig rendt ind i ham om morgenen.”

“Det kan være, at han holder øje fra sit vindue.”

“Jeg tror ikke, at han kan se mig derfra.”

“Det er vel også lige meget. Hvis han er lun på dig, skal han nok sige det før eller siden. Om ikke andet så har du skaffet os en fast kunde, og det er vi taknemmelige for. Noget har du da lært af din tid i Kinshicho,” sagde Yonezawa og rundede samtalen af.

Yasuko sendte dem et tvunget smil og drak resten af sin te. Hun tænkte på gymnasielæreren.

Han hed Ishigami. Den aften, de var flyttet ind, havde hun været inde og hilse på ham. Det var her, hun havde fået at vide, at han var gymnasielærer.

Han var en lavstammet, buttet mand med et stort, rundt ansigt, i hvilket øjnene kun var et par smalle sprækker. Håret var kort og tyndt i toppen, og han så ud til at nærme sig de

halvtreds, selvom han i virkeligheden nok var yngre. Han gik ikke særlig meget op i sin påklædning og havde næsten altid det samme tøj på. Sidste vinter havde han som oftest haft en brun sweater på med en lang frakke udover, når han kom for at købe sin madpakke. Han var dog meget samvittighedsfuld med sit vasketøj, der tit hang til tørre ude på hans lille altan. Han lod ikke til at være i et forhold, og Yasuko tvivlede på, at han nogensinde havde været gift.

Hun kunne slet ikke komme i tanke om, hvornår han skulle være blevet interesseret i hende. Fra hendes synspunkt kunne han lige så godt have været en revne i væggen. Hun vidste, at han var der, men hun skænkede ham ikke mange tanker; hvorfor skulle hun også det?

Når de mødtes, hilste de på hinanden, og de havde da også snakket om praktiske ting vedrørende lejligheden, men ud over det vidste hun næsten intet om ham. Hun havde først for nylig fundet ud af, at han underviste i matematik, fordi hun havde set en stak gamle matematikbøger uden for hans dør.

Bare han ikke inviterer mig ud, tænkte hun. Så kom hun til at smile ved tanken om, hvordan sådan en stivstikker som ham ville bære sig ad med at invitere nogen ud på en date.

Der blev travlt igen lige før frokost, og travlheden nåede sit højdepunkt ved tolvtiden. Først efter klokken et indfandt roen sig atter i butikken. Det var det sædvanlige mønster.

Det var mens Yasuko var ved at sætte en ny bonrulle i kasseapparatet, at glasskydedøren gik op, og en kunde trådte ind i butikken. "Goddag, hvad skulle det være?" sagde Yasuko og kiggede op. I samme øjeblik frøs hun til is. Hun spærrede øjnene op, men var ude af stand til at fremstamme et ord.

"Du ser godt ud," sagde manden og lo, men hans blik var dystert.

"Jamen ... Hvordan har du fundet mig?"

“Det kan vel næppe overraske dig. Jeg kan da sagtens finde min ekskone, hvis det er det, jeg vil.” Han stod med hænderne i lommerne på sin mørkeblå bomberjakke og så sig om i butikken, som om han ledte efter noget.

“Hvad vil du, efter al den tid?” spurgte Yasuko skarpt, men med sænket stemme. Hun ville ikke have, at ægteparret ude bagved blev indblandet.

“Du behøver ikke være så afvisende. Når det er så længe siden, kunne du da i det mindste lade, som om du var glad for at se mig,” sagde han og sendte hende et ubehageligt smil.

“Hvis ikke du vil mig noget, kan du godt gå igen.”

“Men det vil jeg. Det er derfor, jeg er kommet. Jeg vil gerne bede dig om en tjeneste. Kan vi gå udenfor et øjeblik?”

“Hvad tror du selv? Du kan vel se, at jeg er på arbejde.” Hun fortrød straks sit ordvalg, da det kunne forstås, som om de godt kunne tale sammen, når hun ikke var på arbejde.

Han slikkede sig om munden. “Hvad tid har du fri?”

“Jeg har ikke lyst til at høre, hvad du vil mig. Er du ikke bare sød at gå? Og lad være med at komme igen.”

“Hvor er du kold.”

“Hvad havde du regnet med?”

Yasuko kiggede hen mod døren. Hvis bare der kom en kunde, tænkte hun, men der var ingen at se.

“Hvis det skal være sådan, er der jo ikke noget at gøre. Så prøver jeg bare et andet sted,” sagde han og kløede sig i nakken.

“Et andet sted? Hvad mener du?” spurgte Yasuko med bange anelser.

“Hvis moderen ikke vil høre, hvad jeg har at sige, må jeg gå til datteren. Hendes skole ligger jo lige her i nærheden, ikke?” Det var præcis det, Yasuko frygtede.

“Du holder dig fra hende.”

“Så må du sgu vise en smule velvilje. For mig spiller det

ingen rolle, om det bliver den ene eller den anden.”

Yasuko sukkede. Lige nu ville hun bare gerne af med ham.

“Jeg har fri klokken seks.”

“Så du arbejder fra tidlig morgen til klokken seks om aftenen? De har sgu spændt dig hårdt for, hva’?”

“Det rager ikke dig.”

“Jamen så kommer jeg tilbage klokken seks.”

“Nej, ikke her. Hvis du fortsætter ned ad vejen til højre, kommer du til et kryds. Der ligger en familierestaurant. Mød mig der klokken halv syv.”

“Godt. Men så har du også at komme. Hvis ikke, så ...”

“Jeg skal nok være der. Og nu skal du gå.”

“Ja, ja, smid mig bare på porten.” Han så sig om i butikken en sidste gang, før han gik. Han smækkede skydedøren i efter sig.

Yasuko tog sig til panden. Hun var ved at få hovedpine, og hun havde kvalme. En følelse af fortvivlelse bredte sig langsomt i hendes bryst.

Det var otte år siden, hun havde giftet sig med Shinji Togashi. Dengang havde hun været hostess på en bar i Akasaka, og han havde været en af hendes stamkunder.

Togashi havde solgt udenlandske biler og været forholdsvis velhavende. Han havde givet hende dyre gaver og inviteret hende på eksklusive restauranter. Da han friede til hende, havde hun følt sig som Julia Roberts i *Pretty Woman*. Yasuko havde allerede et fejlslået ægteskab i bagagen og var træt af et liv, hvor hun skulle arbejde og opfostre datteren helt alene.

Hvedebrødsdagene havde været ren og skær lykke. Togashi havde haft en fast indkomst, og Yasuko slap for at arbejde som hostess. Han var også god ved Misato, og det lod også til, at hun accepterede ham som sin nye far.

Men en dag faldt korthuset sammen. Togashi blev fyret fra sit arbejde. De havde opdaget, at han havde begået underslæb

mod firmaet gennem flere år. Den eneste grund til, at han ikke blev sagsøgt, var, at cheferne var bange for at få et medansvar, så de fejede det hele ind under gulvtæppet. I sidste ende viste det sig, at det var firmaets penge, han havde strøet om sig på baren i Akasaka. Efter det ændrede han karakter. Eller måske viste han bare sin sande natur. Han holdt op med at arbejde, og enten sad han derhjemme og lavede ingenting, eller også tog han ud for at spille sine penge op. Og hvis Yasuko beklagede sig, blev han voldelig. Han begyndte også at drikke mere og mere. Han var altid beruset og havde et vildt blik i øjnene.

Yasuko blev nødt til at begynde at arbejde igen, men de penge, hun tjente, ragede Togashi til sig. Hun forsøgte at gemme nogle af dem, men da han opdagede det, tog han tidligt hen på hendes arbejde den næste lønningdag for at få pengene der.

Misato blev bange for sin stedfar. Hun kunne ikke lide at være alene hjemme med ham, og det skete af og til, at hun kom hen på Yasukos arbejde. Når Yasuko talte om skilsmisse, vendte han det døve øre til, og blev hun ved, bankede han hende. Hun led frygteligt under det, og til sidst opsøgte hun en advokat, som hun havde fået anbefalet af en af kunderne i baren. Med hans hjælp blev Togashi endelig tvunget til at skrive under på skilsmissepapirerne. Han var godt klar over, at han havde dårlige chancer for at vinde, hvis han trak sagen for retten. Han ville måske endda ende med at skulle betale en form for erstatning.

Men så let gik det heller ikke. Selv efter de blev skilt, opsøgte han dem i tide og utide. Han havde besluttet sig for at blive et bedre menneske. Han ville finde et job, og om ikke hun kunne give ham en chance til. Det var altid den samme historie. Prøvede Yasuko at undgå ham, gik han efter Misato i stedet. Nogle gange ventede han endda uden for hendes skole.

Selvom hun godt vidste, at det var skuespil, havde hun alligevel ondt af ham, når han kom krybende, bukkende og skrabende, og bad om en chance til. Måske var der nogle følelser tilbage; de havde trods alt været mand og kone. Til sidst gav Yasuko ham lidt penge. Det skulle hun aldrig have gjort. Da først han fik smag for det, kom han hyppigere, og selvom han stadig var underdanig, blev han mere og mere anmassende.

Yasuko fik en ny arbejdsplads, og hun skiftede også adresse. Selvom det var synd for Misato, blev hun flyttet til en anden skole. Da hun begyndte at arbejde i baren i Kinshicho, viste Togashi sig ikke mere. Nu var det næsten et år siden, at de var flyttet igen, og hun var begyndt at arbejde i Benten Bento. Hun havde været så sikker på, at hun aldrig ville se den ulykkesfugl igen.

Yasuko ville ikke besvære Yonezawa-parret, og hun ville heller ikke have, at Misato fandt ud af noget. Det er op til mig at sørge for, at den mand ikke kommer ind i vores liv igen, tænkte hun ved sig selv, mens hun kiggede på væguret.

På det aftalte tidspunkt tog Yasuko hen til familierestauranten. Togashi sad ved vinduet og røg. Der stod en kop kaffe på bordet. På vej derhen bestilte Yasuko en kop varm kakao. Der var gratis genopfyldning på alle andre drikkevarer, men hun havde ikke planer om at blive særlig længe.

“Nå, hvad vil du så?” spurgte hun Togashi og kiggede stift på ham.

Han fnøs lidt og trak på smilebåndet: “Så travlt har vi vel heller ikke.”

“Jeg har faktisk en del at se til, så hvis du vil mig noget, må du hellere sige det.”

“Yasuko,” sagde han og rakte ud for at tage hendes hånd, som lå på bordet. Det forudså hun dog og trak den til sig. Han vrængede let. “Du er ikke nem, hva’?”

“Hvad havde du regnet med? Hvad er det, du vil, siden du følger efter mig?”

“Du behøver ikke sige det på den måde. Det kan godt være, det ikke virker sådan, men jeg mener det her.”

“Hvad er det, du mener?”

Servitricen kom med den varme kakao. Yasuko tog koppen med det samme. Jo hurtigere hun fik drukket den, desto hurtigere kunne hun komme væk, tænkte hun.

“Du er stadig single, er du ikke?” spurgte Togashi og så på hende med løftede øjenbryn.

“Det vedkommer ikke dig.”

“Det er hårdt for en kvinde at opfostre et barn alene, og der kommer kun flere udgifter fra nu af. Du har heller ingen jobsikkerhed i den lille madpakkebutik. Så tænk over det. Jeg er ikke, som jeg var dengang.”

“Hvordan har du ændret dig? Lad mig høre – har du fået arbejde?”

“Ja, jeg har lige fundet et job.”

“Men du arbejder ikke på nuværende tidspunkt, vel?”

“Jeg har fundet et job, siger jeg jo. Jeg begynder næste måned. Det er et nyt firma, men hvis det løber rundt, kommer jeg til at tjene penge nok til at kunne tage mig af jer.”

“Ellers tak. Hvis du kommer til at tjene så mange penge, kan du sagtens finde dig en anden kæreste, så lad os være i fred.”

“Yasuko, jeg har brug for dig.”

Togashi rakte hånden frem for at gribe den hånd, hun holdt koppen med. “Du rører mig ikke,” sagde hun og hev hånden til sig. Den pludselige bevægelse fik lidt af koppers indhold til at skvulpe over, og det ramte hans hånd. “Av for fanden,” udrød han og trak hånden til sig. Da han kiggede på hende igen, var hans øjne fulde af had.

“Hold dine tomme løfter for dig selv. Tror du virkelig, at

jeg tror på dig? Jeg har sagt det før, og nu siger jeg det igen: Jeg har ikke i sinde nogensinde at tage dig tilbage. Så gider du godt holde op?”

Yasuko rejste sig. Togashi stirrede på hende, men sagde ingenting. Hun ignorerede hans blik, lagde penge for kakaoen og gik.

Hendes cykel stod uden for restauranten, og hun skyndte sig at springe op på sadlen og cykle væk. Hvis hun blev for længe, risikerede hun, at han fulgte efter hende. Hun kørte ud ad Kiyosubashi-dori og drejede til venstre på den anden side af Kiyosubashi-broen.

Hun havde sagt, hvad der skulle siges, men regnede ikke med, at det ville afskrække Togashi. Han ville sikkert dukke op på hendes arbejde igen inden længe. Han ville stalke hende, være ubehagelig og lave scener i butikken. Måske ville han også tage hen på Misatos skole. Han ventede bare på, at hun blev svag og gav ham penge.

Da hun kom hjem, gik hun i gang med at lave aftensmad eller rettere sagt varme de rester, hun havde haft med hjem fra butikken. Hendes hænder stoppede dog hele tiden midt i deres bevægelser, mens hun forestillede sig det værste.

Det var ved at være ved den tid, hvor Misato kom hjem. Hun var begyndt i skolens badmintonklub, og når hun var færdig med at træne, blev hun som regel og snakkede med de andre piger, og det var ikke usædvanligt, at klokken blev over syv, før hun var hjemme.

Pludselig ringede det på døren. Yasuko undrede sig og gik ud i entreen. Misato havde da sin egen nøgle.

“Ja?” svarede hun gennem døren. “Hvem er det?”

Der gik et lille øjeblik, før en velkendt mandestemme svarede. “Det er mig.”

Det sortnede for Yasukos øjne. Det var værre, end hun havde frygtet. Han havde åbenbart snuset sig frem til deres

lejlighed. Måske var han fulgt efter hende en dag, hun tog hjem fra Benten Bento.

Da hun ikke svarede, begyndte han at banke på døren. "Hallo!"

Hun rystede på hovedet og låste op, men lod sikkerhedskæden sidde i døren.

Da hun havde åbnet døren omkring ti centimeter, kom Togashis ansigt straks til syne. Hans gule tænder var blotlagt i et smørret grin.

"Gå med dig! Hvorfor kommer du her?"

"Jeg var ikke færdig med at tale med dig. Du er altid så hysterisk."

"Har jeg ikke bedt dig om at lade mig være i fred?"

"Du kan da i det mindste høre, hvad jeg har at sige. Luk mig nu ind."

"Nej, jeg vil ej. Forsvind!"

"Hvis ikke du lukker mig ind, venter jeg bare her. Misato kommer snart hjem, gør hun ikke? Vil du ikke høre på mig, snakker jeg med hende."

"Du skal ikke blande hende ind i det her."

"Så luk mig ind."

"Jeg ringer efter politiet."

"Værsgo. Men er der noget forkert i at besøge sin ekskone? Politiet tager alligevel bare mit parti. 'Frue, De kan da i det mindste lade ham komme indenfor.' Er det ikke det, de plejer at sige?"

Yasuko bed sig i læben. Selvom hun helst ikke ville indrømme det, havde han ret. Hun havde ringet efter politiet før, men de havde ikke hjulpet hende én eneste gang.

Hun havde heller ikke lyst til at skabe postyr over for naboerne. Hun havde undtagelsesvis fået lov til at flytte ind uden en anbefaling fra en tidligere udlejer, så hvis der begyndte at cirkulere rygter om hende, ville hun måske blive smidt ud.

“Så skal du også gå snart.”

“Selvfølgelig,” sagde Togashi med et triumferende blik.

Hun tog sikkerhedskæden af og lukkede op. Togashi lod øjnene vandre rundt i rummet, mens han tog skoene af. Lejligheden bestod af et køkken og to værelser. Værelset, man trådte ind i, var et seks måtter stort værelse med et lille køkken til højre. Inde bagved var der endnu et værelse på fire en halv tatamimatte. Og så var der en lille altan.

“Det er da en fin lejlighed, selvom den er lille og slidt.” Han gik direkte ind, satte sig ved kotatsu-bordet, der stod midt i stuen, og stak benene ind under dynen, der omsluttede det. “Hva’ fanden, det er jo ikke tændt,” sagde han og tændte for kontakten, så varmeelementet under bordet, blev tændt.

“Jeg ved godt, hvad du er ude efter,” sagde Yasuko, der blev stående og så ned på ham. “Du siger alt muligt, men i sidste ende handler det bare om penge, ikke?”

“Hvad mener du?” spurgte Togashi, stak en hånd i lommen og hev en pakke Seven Star-cigaretter frem. Han tændte en med sin engangslighter og så sig forgæves om efter et askebæger. Han strakte sig og fandt en tom dåse i skraldespanden, som han kunne aske i.

“Du er bare kommet for at tigge penge, er du ikke?”

“Det kan vi da godt sige, hvis det er det, du tror.”

“Men du får ikke en yen af mig.”

“Så det gør jeg ikke?”

“Du kan lige så godt gå igen. Og blive væk.”

I samme øjeblik Yasuko sagde det, svingede entrédøren op, og Misato kom ind i sin skoleuniform. Det gik hurtigt op for hende, at der var gæster, og hun blev stående i døren. Da hun opdagede, hvem deres gæst var, blev hendes udtryk på en gang forfærdet og mismodigt, og hun tabte den badmintonketsjer, hun stod med i hånden.

“Misato, det er søreme længe siden, hva? Hvor er du blevet stor,” udbrød Togashi muntert.

Misato kastede et blik i sin mors retning, før hun tog tenniskoene af og tavst gik ind på det lille værelse og trak den tynde papirskydedør helt for.

Togashi åbnede langsomt munden. “Jeg ved ikke, hvad du tror om mig, men jeg er kommet for at begynde på en frisk. Er det så meget at forlange?”

“Jeg har jo sagt, at jeg ikke er interesseret. Du ved godt, at jeg aldrig går med til det, så du bruger det bare som en undskyldning for at følge efter mig, ikke?”

Det lod til, at hun havde ramt plet, men Togashi svarede ikke. I stedet rakte han ud efter fjernbetjeningen og tændte for tv’et, hvor en tegnefilm lige var begyndt.

Yasuko sukkede og gik ud i køkkenet. Hun tog sin pung i skuffen ved siden af vasken og hev to ti tusind-yensedler frem.

“Du må nøjes med dem her,” sagde hun og lagde dem på kotatsu-bordet.

“Hvad skal det sige? Sagde du ikke, at du ikke ville give mig en yen?”

“Det her er sidste gang.”

“Jeg har ikke brug for dine penge.”

“Det lader ikke til, at du vil gå tomhændet herfra. Jeg ved godt, at du sikkert havde håbet på mere, men det er, hvad der er.”

Togashi betragtede de tyve tusinde yen og kiggede op på Yasuko.

“Hvis det skal være sådan, så går jeg nu. En ting vil jeg dog lige sige. Jeg sagde, at jeg ikke har brug for penge. Det er dig, der tvinger mig til at tage imod dem.”

Togashi tog sedlerne og proppede dem i lommen. Så smed han sit cigaretskod ned i den tomme dåse og rejste sig. Han

gik dog ikke hen til entrédøren, men til det lille værelse og åbnede skydedøren. Misato gav et lille hvin fra sig.

“Hvad har du gang i?” spurgte Yasuko med hævet stemme.

“Jeg har vel lov til at sige farvel til min steddatter.”

“Hun er ikke din steddatter eller noget som helst andet.”

“Så det mener du ikke? Misato, farvel så længe,” sagde Togashi og kiggede ind i værelset. Yasuko kunne ikke se Misato fra der, hvor hun stod.

Endelig gik han hen mod entreen. “Hun skal nok blive et rigtigt skår. Det vil jeg glæde mig til.”

“Hvad er det for noget vrøvl at sige?”

“Jeg vrøvler ikke. Om små tre år kan hun begynde at arbejde. Hun vil kunne få arbejde alle steder.”

“Vil du være venlig at gå nu?”

“Jeg skal nok gå. For i dag i hvert fald.”

“Du skal ikke komme tilbage.”

“Tja, det kan jeg ikke love.”

“Du ...”

“Hør her, Yasuko! Du kan ikke stikke af fra mig. Det bliver dig, der giver op før mig.” Han lo lavmælt og bukkede sig ned for at tage sine sko på.

Og så skete det. Yasuko hørte en lyd bag ved sig. Da hun vendte sig om, stod Misato pludselig ved siden af hende i sin skoleuniform. Hun holdt noget højt hævet over hovedet.

Yasuko nåede hverken at stoppe hende eller at sige noget, før hun hamrede genstanden ned mod Togashis bagehoved. Det gav en dump lyd, og han faldt om på stedet.